

<https://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Klara-Samkova-Luza-si-chce-povidat-panove-z-CT-EU-se-zhrouti-Kdyby-se-prizivnici-z-neziskovek-meli-zivit-rukama-zahynou-v-pangejtu-526146>

Klára Samková: „Lůza“ si chce povídat, pánové z ČT! EU se zhroutí. Kdyby se příživníci z neziskovek měli živit rukama, zahynou v pangejtu

28.02.2018 12:12

Proč občané, označovaní mnohými jako „lůza“, tolik kritizují veřejnoprávní média? Protože se tím dožadují společenského dialogu, který by právě ČT nebo ČRo měly zajišťovat, soudí advokátka Klára Samková. Té položily ParlamentníListy.cz několik písemných otázek, na které odpověděla formou delšího uceleného textu. Nevyhnula se v něm ani aktuálnímu tématu smrti slovenského novináře Jána Kuciaka či formování nové vlády Andreje Babiše.

Foto: **archiv**

Popisek: **Klára Samková**

Parlamentní listy mi v uplynulých dnech poslaly řadu otázek s žádostí o moje stanovisko. Cítím povinnost předeslat, že mne netěší ani ty otázky, ba ani moje odpovědi. Řadě otázek jsem se, příznávám, vyhnula, protože jen z různých úhlů zobrazovaly jednu skutečnost: refletovaly hluboce rozdělenou společnost, a to v poměru – dle mého odhadu – v klasickém Paretově optimu 80 ku 20. Známa, lehce ironická interpretace tohoto matematického vzorce tvrdí, že 80 % problémů vytváří 20 % procent jedinců. U nás se společnost rozdělila na zhruba 20 % intelektuálů (čímž netvrdím, že to jsou oni, kdo výlučně vytvářejí problémy), kteří ve své podstatě hluboce pohrdají těmi 80 % „nevzdělaných, buranských venkovanů“. Na druhé straně je ovšem třeba říci, že oněch 80 % národa povětšinou považuje příslušníky těch 20 % za zrádce národa a vlasti, případně za často „nevládkové“ příživníky, kteří, kdyby se měli živit rukama, tak bídne zahynou někde u pangejtu.

Oba postoje jsou pro mne naprosto nepřijatelné. Když jsem se snažila najít způsob, jak tento svůj postoj (který, jak se mi zdá, sdílím asi tak s 0,01 % procentem české populace) vysvětlit, vzpomněla jsem si na ust. čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Dovolím si jej přesně citovat:

„Vlastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.“

A nyní si, prosím, zaměňte slovo „vlastnictví“ za slovo „intelekt“. A jste přesně v tom názorovém modu, ve kterém se nacházím já. INTELEKT ZAVAZUJE. Intelekt není vaše soukromé vlastnictví. Intelekt je svým způsobem veřejný statek, který byl někomu svěřen, a někomu ne. Intelekt každý z nás dostal bezzásluhově. Základem bylo genetické dědictví po našich rodičích a dalším vkladem byla výchova. To, co kdo dostal do „kyblíku“, mohl maximálně vlastními silami, úsilím, pracovitostí – ale i šťastnou náhodou – rozvinout. Není ani zásluha, ani vina kohokoliv, že se ocitnul tu na jedné, tu na druhé straně Gaussovy křivky, která nám s hořkou přímostí ukazuje smutnou pravdu, že, řečeno zkratkou, platí, že „kolik chytřejch – tolik blbejch“. Každý, kdo se ocitnul na té pravé části křivky s IQ nad průměrnou stovkou, by si měl dennodenně uvědomovat, že jeho mimořádné schopnosti jsou vyvažovány existencí jedince na druhé straně křivky, jehož deficit přesně odpovídá míře, v jaké si intelektuál obdařený vysokým IQ užívá mentálního luxusu.

Toto povědomí o vzájemné provázanosti mezi jednotlivými částmi společnosti (a jedná se o provázání dané biologickými a matematickými zákony, žádnou politologicko-sociologickou konstrukcí!) zcela fatálně chybí. A, dodávám se smutkem nad stavem mého vlastního „kmene“ intelektuálů, chybí především – ne-li výlučně – na té straně společnosti, která se honosí oním IQ 100+. Jen máloco považuji za smutnější než to, že ze strany naší „intelektuální špičky“ došlo k naprostému opuštění intelektuální solidarity s druhou částí národa. Protože Ústavu mám takřka i v noci pod polštářem, ocituji z Listiny základních práv a svobod ještě jedno ustanovení, a to čl. 1. Zní takto:

„Lidé jsou svobodní a rovni v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné nezczizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.“

Intelekt není zásluha. Schopnost porozumění, abstrakce, kritického a exaktního myšlení je pro určení hodnoty lidství zcela irelevantní. Lidskou důstojností je nadán i jedinec s IQ 65. Třeba i jen proto, že svou pouhou existencí z hlediska statistiky a rozložení intelektu v populaci umožnil někomu jinému, aby měl IQ 135. Připomínám znovu, že Gaussova křivka je symetrická. Těch, co mají 35 bodů nad průměrem je stejně jako těch, co mají 35 bodů pod průměrem. Je pro mne naprosto nepochopitelné a neakceptovatelné, že ten, kdo si užívá mentálního luxusu, pohrdá tím, komu nebyl dopřán. Je to totiž otázka nejen soucitu, ale je to především otázka pochopení vlastní podstaty lidství.

Na tomto místě se chci zastavit a objasnit ještě jeden pojem, se kterým operuji nejen já zde, ale – i když ve stavu hlubokého pohrdání – i oni nadaní jedinci. Všichni – i když každý z jiné strany – se vztahujeme k pojmu „národ“ nebo „společnost“. Mnozí by chtěli, aby národ v onom klasickém slova smyslu přestal existovat. Jenže národ není svévolný sociální konstrukt, je to jeden ze spolutvůrců – a to významný – naší individuální identity. Národy v novodobém slova smyslu se tvořily v Evropě posledních tisíc let. Za těchto tisíc let tyto organizačně-rodovo-ekonomické

jednotky vytvořily to, čemu se říká kolektivní nevědomí. A teď se nedá nic dělat, musím ctěně čtenáře trochu přiotrávit teorií jednoho z největších světových psychologů, tedy Carlem Gustavem Jungem. Podle něj se osobnost sestává ze čtyř hlavních systémů:

1. kolektivního nevědomí, které tvoří asi polovinu osobnosti (!!tak moc!!) a jeho součástí jsou především archetypy (které na příklad vůbec Evropané nesdílí s muslimy, což je zdroj asi tak 99 % všech konfliktů mezi nimi)
2. osobní nevědomí, což je druhá polovina osobnosti, jehož součástí jsou komplex a ego
3. ego – tedy „vědomé já“, které je ovšem také součástí osobního nevědomí
4. bytostné já

Kolektivní nevědomí je nejhlubší společný jmenovatel všech lidí, zejména pak lidí jedné kultury. V zásadě obsahuje veškeré zkušenosti lidských i zvířecích předků. Ačkoliv by se mohlo zdát, že „kolektivní nevědomí“ je jen Jungův sociální konstrukt, biologie začíná pomalu prokazovat, že skutečně existují biologické faktory, které přenos tohoto nejhlubšího informačního pole zprostředkovávají. Nejde jen o přenos prostřednictvím genů, ale na scénu přichází opět epigenetika, která zjišťuje, že k přenosu informací dochází i jiným způsobem než přímým prostřednictvím genů. Zjišťuje se, že různé proteiny, obsažené v buňkách i mimo geny, zřejmě vytvářejí jednoduchou „dědičnou paměť“, táhnoucí se nepřetržitě od dob, kdy se v hloubkách pramoří začaly replikovat nejjednodušší aminokyseliny až do našich vlastních těl.

Jak chce něco takového kdokoliv vyhubit či eliminovat? Jak chce eliminovat systém, který vznikl přes tři miliardy let? Proti tomu je ono klasické „poručíme větru dešti“ úplná legrárka! Zkrátka, z národního kolektivního nevědomí se nemůžeme vymanit. Můžeme jej pouze překrýt kulturními přenosy, které ovšem musí trvat tak dlouho, aby se opět vtiskly do našeho kolektivního nevědomí. Nebudu zabíhat do otázky, zda vůbec k tomuto přenosu či posunu má dojít. Jisté je, že v současné době, kdy je nám ze všech stran násilím vnucován, působí proti hlubokým nevědomým kořenům našeho kolektivního i individuálního já a je vnímán jako tlak, který bytostně ohrožuje osobní identitu každého jedince.

Je pozoruhodné, že naše „intelektuální elita“ sestávající z řady psychologů, sociologů či politologů, kterým by měly být známy tyto mechanismy fungování lidské mysli, všechny tyto aspekty setrvale ignoruje. Tím ovšem napomáhá k pravému opaku toho, čeho by chtěla dosáhnout: místo tolerance – odpor, místo pocitu sounáležitosti – vyčlenění. Místo soucitu – nenávisť.

Výsledkem této manipulace zcela ignorující elementární psychologické nastavení lidí jako svébytného druhu je to, čeho jsme dnes svědky: totiž, že dvě části národa si navzájem nadávají a obviňují se z naprosto neakceptabilních postojů: xenofobie, rasismu, bolševismu, komoušství, zaprodanosti – tu Americe, tu Rusku, tu Putinovi osobně, tu Sorosovi osobně. Ani jedné části společnosti vůbec nepřijde na mysl, že nejenom, že smrtelně uráží tu druhou část společnosti, že ji ponižuje, což samozřejmě zcela vylučuje jakýkoliv dialog, ale – a to je podstatné – že se může ve svém hodnocení také prostě jen mýlit. Kromě setrvalé ignorace elementárních psychologických základů fungování lidských skupin jako celku a jednotlivců v tomto celku, které jsem se pokusila popsat výše, není nikdo – a to ani z jednoho tábora – ochoten přiznat, že každý žije svůj život tak, jak nejlépe umí, a nikdo si jej nehodlá dobrovolně ničit. Všichni zapomněli na jinak dobře známou

Occamovu břitvu, což je pravidlo, které velmi zjednodušeně říká, že nejjednodušší vysvětlení je to pravdivé. Je to trochu jako Murphyho zákony, zejména ten, který tvrdí, že když se něco může pos..., tak se to taky pos...

Ani na jedné straně nevidím ani záblesk jakékoliv laskavosti, soucitu, snahy po pochopení, že ten druhý může být nikoliv Putinův či Sorosův agent, ale prostě člověk hledající, ale také chybný a mýlící se, který se snaží uchopit realitu tohoto světa – a řekněme, že je to zatraceně komplikovaná realita – jak nejlépe umí. Zcela je zapomenut z psychologie dobře známý fakt, že jednou z nejsilnějších lidských kognitivních potřeb je přiřazení následku k příčině, eventuálně naopak. Pochopení, že právě z této urputné snahy o pochopení světa a času, ve kterém žijeme, vyplývají veškerá konání lidí kolem nás. TO je ten zdroj čtenosti všech „alternativních webů“ a „řetězových e-mailů“! Když lidem nedáte informace tak, aby byli schopni pochopit příčinné souvislosti, tak si je prostě vymyslí na základě těch informací, které mají, případně si ty informace prostě dotvoří. Neumíme vysvětlit kruhy v obilí? Vymyslíme UFO. Neumíme vysvětlit chování lidí (na příklad proto, že jsme líní či nás nenapadne sestudovat asi tak kilometr psychologické literatury)? Vymyslíme chemtrails. A tak dále...

Aby lidé přestali urputně hledat a nacházet jakékoliv informace a neřetězili je do falešných i správných řetězců příčinných souvislosti, tak toho nedosáhne žádný zákaz. Žádná cenzura, žádné ministerské oddělení na dohled nad tzv. dezinformačními servery. Co by dle mého názoru pomohlo, se pokusím vyjádřit ve svých odpovědích Parlamentním listům.

Ovšem před všechny své odpovědi vytknu před závorku jeden svůj pocit: je mi z toho všeho nesmírně smutno...

OTÁZKA Č. 1

Miloš Zeman v pořadu Týden s prezidentem opět kritizoval Českou televizi. Vysvětlil, že jedna z cest k řešení spočívá ve dvojím zamítnutí zprávy o hospodaření, což by následně vedlo k personálním změnám, které by si sám velice přál. Litoval, že on jako prezident takové změny nemůže ovlivnit a rozhodnutí je na poslancích. Pokud by totiž dvakrát neschválili výroční zprávu o hospodaření České televize, mohou odvolat Radu České televize a následně zvolit novou. Rada ČT pak odvolává a volí generálního ředitele. Do debaty o kvalitě vysílání se Zeman pustil i v souvislosti se způsobem informování komentátorů České televize o zlaté jízdě Ester Ledecké v super-G. „Odmítá dávat rozhovory, o to je mi sympatičtější,“ zkonstatoval Zeman. Je přijatelné, že se takto prezident k veřejnoprávnímu médiu vyjadřuje?

OTÁZKA Č. 2

Přejete si také personální změny v České televizi, nebo si naopak myslíte, že by šlo o ohrožení demokracie? Co způsobilo, že jsou veřejnoprávní média tak kritizovaná a proč nálada vůči nim houstne? Pavel Šafr píše o tom, že lůza se třese na likvidaci České televize. Hrozí likvidace veřejnoprávního média a je na místě slovo lůza?

Na tyto dvě otázky si dovolím odpovědět zároveň, protože se dotýkají stejného tématu, totiž úlohy veřejnoprávních médií. Dovolím si poněkud blbuvzdorně převzít definici z wikipedie, co to je veřejnoprávní médium:

Veřejnoprávní médium (nebo také médium veřejné služby) je označení [sdělovacího prostředku](#), které má příjem z veřejných peněz a právně definovaný rozsah a povinnosti. Cílem jejich provozování je zabránit zneužití médií politickými stranami a podpořit média jako čtvrtý pilíř demokracie. Zpravidla se jedná o [televizi](#) nebo [rozhlas](#), v České republice se jím ze zákona v roce 1992 stává [Český rozhlas](#), [Česká televize](#) a [Česká tisková kancelář](#).

Podle této definice, která má své vyjádření i v zákonné podobě, se úloha veřejnoprávních médií vztahuje pouze k politickým stranám. To ovšem je řečeno slovy nejmenovaného českého politika „nedorozumění“. Veřejnoprávní média by měla především zprostředkovávat dialog jednotlivých částí a skupin obyvatelstva. Výsledkem by mělo být upevňování demokracie, a to nikoliv prostřednictvím „sjednocování“ – jednotnou jsme měli Národní frontu a neřekla bych, že se to nějak osvědčilo – ale vyjasnění stanovisek na základě předložení a zhodnocení relevantních informací takovým způsobem, aby to pochopila i ta část národa, která má pouze základní vzdělání.

Zde si dovoluji odbočku: důsledkem demokratického rozhodování nemá být vybrání „nejlepšího řešení“, ale vybrání řešení, s nímž se co nejvíce lidí ztotožní. Proč? Protože když se něco vybere či rozhodne blbě (a to se zcela určitě stává, protože i jedinec se čas od času rozhodne nesprávně. Tak proč by společnost měla být neomylná?), tak je celá společnost – nebo její demokratická většina – připravena za to nést zodpovědnost. Což ve skutečnosti znamená, že nehrozí převrasy, revoluce, defenestrace a tak podobně. Společnosti, která se demokraticky rozhodla, že provede blbost, nezbývá nic jiného než se demokraticky rozhodnout, že za tuto blbost ponese zodpovědnost.

A právě tento dialog by měla veřejnoprávní média zprostředkovat. To je to, o čem jsem přesvědčená, že je jejich hlavním úkolem. Kdysi to dělala. Vzpomeňme na diskusní televizní pořady 90. let. Pamatujete na pořad Sněží? Trval, nemýlím-li se, hodinu a půl a asi pět různě vybraných hostů v něm z různých hledisek probíralo jednotlivá témata. „Z očí do očí“ Antonína Přídala byla klasika. Byla řada dalších pořadů, jejichž názvy si už vůbec nedovedu ani vzpomenout, ale bylo jich mnoho. Naposledy jsem oželela „Bar Krásný ztráty“ Michala Prokopa. Jo, zbylo „Na Plovárně“ ... každých zhruba 14 dnů celých pětadvacet minut...

Veřejnoprávní média zcela rezignovala na dialog se svými diváky či posluchači, o ČTK a poskytování nekomentovaných zpráv nehovoříc. Místo hledání společného prostoru, dialogu a intelektuálního snažení – a to na všech úrovních – máme ČT Sport, kde kritizují sportovní chyby děvčete, které právě bojuje o zlatou medaili, a v Českém rozhlasu téže spílají. Stálíci našeho „demokraticko-kritického nebe“ pak je Václav Moravec, který si ovšem svou roli plete s moderováním pořadu „Chcete být milionářem“, když sám všechno ví, všude byl, všechno zná a nejspíš se narodil v kině... Za takovéto situace není divu, že se „lůza“ jak říká pan intelektuál Šafr, dožaduje... veřejnoprávního dialogu! A to dokonce i se Šafrem, který se nad ni vyvyšuje. Ptejme se, co z té „veřejnoprávnosti“ v tzv. „veřejnoprávních“ médiích zbylo. Jenom veřejné prachy – nic víc. Pokud by to mělo takto zůstat a volání po skutečné veřejnoprávní službě by nebylo veřejnoprávními médii vyslyšeno, tak se ...odveřejnoprávní. Nelze přehlédnout, že veřejnoprávní roli již přebírají neveřejnoprávní média pracující na komerční bázi, která se, kupodivu, navzdory neexistující několikamilardové finanční podpoře z veřejných zdrojů užíví. O tomto trendu svědčí nejen multitaskingová postava Jaromíra Soukupa na Barrandově, leč i třeba intelektuálně zdatná, a nejen prostorově nepřehlédnutelná postava Luboše Xavera Veselého a jeho XTV. O roli Parlamentních listů, kde si může každý blafat, jak chce, s ohledem na skutečnost, že tuto úvahu píše právě pro ně,

pomlčím. V každém případě je zřejmé, že v dnešní postfaktické době už nejenom, že není jisté, kdo je ženská a kdo chlap, jak praví klasik (a to tentokrát ověřeně), ale taky to, co je a co není veřejnoprávní. Zbývá tedy vlastně otázka, o kom či o čem to vlastně pan Šafr mluví...

Na Slovensku byl zavražděn investigativní novinář Ján Kuciak, který pracoval pro zpravodajský portál Aktuality.sk. Zemřela i jeho partnerka. Oba byli zastřeleni. Že jejich smrt souvisí s novinářskou prací Kuciaka už potvrdila policie. Novinář Ondřej Kundra na sociální síti poznamenává, že takto to dopadá, když někdo v legraci hovoří o zabíjení novinářů: „Chytnout za hlavu by se měli všichni ti, kteří novinářům vyhrožují. V Česku k jejich likvidaci nabádá například prezident Zeman, a není v tom rozhodně sám,“ psal na Twitteru. Měl by se změnit přístup k novinářům? Kdo by se měl chytit za hlavu?

Změnu postojů k novinářům vřele doporučuji. Začala bych změnou postoje k redaktorovi veřejnoprávního Českého rozhlasu Jankovi Kroupovi, který svými vykonstruovanými reportážemi dostal několik lidí do vězení a prokazatelně zmanipuloval minimálně jedny volby – minimálně ty, kde jsem do Evropského parlamentu kandidovala já. Myslím, že jeho trestní stíhání by bylo namístě, a nechápu, jak to, že dosud stíhán nebyl a není. Pravděpodobně to souvisí s tím, co tvrdí náš premiér-nepremiér, kterému sice jinak mám obtíže věřit dobrý den a nos mezi očima, ale jeho tvrzení, že v ČR lze objednat trestní stíhání ze své advokátní praxe zcela potvrzují. Stejně tak jisté osoby prostě stíhat není možno. Na příklad novináři, kteří „chrání své informační zdroje“. Pan Janek Kroupa má na svém kontu nespravedlivé trestní stíhání několika lidí, aféry, které mnoha lidem zničily profesní či osobní život, prokazatelné politické manipulace. Výsledky jeho „investigativní novinářiny“ přinesly této zemi nezanedbatelné přímé škody – třeba nutnost několikamilionového odškodnění paní Věře Jourové za její nespravedlivé trestní stíhání, které Kroupa přímo zapříčinil. A jaký je výsledek pro něj? Novinářská cena za „investigativní“ žurnalistiku!

Dnes je situace taková, že novináři nenesou za svou práci sebemenší zodpovědnost. Jsou nepostižitelní více a mají větší imunitu než všichni ústavní činitelé dohromady. Takže, upřímně řečeno, nemohou se divit, že je někdy někdo zavraždí. Cestou práva totiž není možno „investigativního“ novináře zastavit. Zatím nelze nic říci o motivu vraždy Jána Kuciaka, ale pokud se prokáže, že měla přímou souvislost s jeho prací, je nutno toto brát jako odvrácenou tvář nepostižitelného postavení, které si novináři vydobyli. Pokud novináři ponесou za svou práci zodpovědnost jako každý normální smrtelník – možná je nebudou vraždit... Když se ale všem jen vysmívají, že „chrání své zdroje“, a jsou naprosto nepostižitelní, není divu, že může dojít k takovýmto extrémním protiprávním krokům. Jen aby nebyla mýlka – doufám, že na základě tohoto mého stanoviska mi nezačne nikdo podsouvat, že schvaluji vraždu, ba dokonce vraždy! To v žádném případě! Poukazuji jen na to, že každé „zvýhodnění“ má i svou velmi odvrácenou tvář.

Proběhly připomínky Vítězného února. Novinář Pavel Šafr napsal: Česká společnost je zasažená infekcí bolševismu, která měla v plebejském národě příznivé podmínky růstu. Rovnostářství, závist, xenofobie a nízký majetkový stav většiny obyvatelstva vedl už po první světové válce k rozšířenému názoru, že zemědělskou půdu je možné konfiskovat, a tedy ukradnout. Antiněmecká hysterie pak Čechy po další válce dovedla k myšlence okradení německých občanů, čímž byl tak masivně narušen právní pořádek, že následné znárodňování českého majetku už nepřišlo nikomu divné. Prosovětské a proruské emoce, touha krást,

nedostatek slušnosti a náboženské víry, absurdní husitská legenda a rozvrat přirozených hodnot. To vše vedlo Čechy ke komunismu. V roce 1946 volilo komunistickou stranu více než 40 procent Čechů. Pro ruské okupanty jsme byli nádherné sousto. Sami jsme si v únoru 1948 vlezli na pekáč. Sovětští poradci mohli být s námi spokojeni.“

Je to správný historický výklad? Je naše společnost nemocná bolševismem? A hlavně: Je díky tomu teď ohrožena demokracie stejně jako v roce 1948?

To je otázka dlouhá jak pohádka – ovšem obsahem to je spíš takový porno komiks... Nebudu se stanoviskem pana Šafra zabývat, dovolím si však zhodnotit jeho vidění světa, a to takto: V historii existuje pouze jeden smrtelný hřích – a tím je retroaktivní posuzování. Posuzovat historické události z hlediska současnosti je ahistorické, neprofesionální, naprosto zkreslující, nutně vedoucí k nesprávným výsledkům a, abych to zkrátila, je to prostě totální blbost, ne-li něco horšího, však vy víte co. Přesně to dělá pan Šafr. Hledí na události minulosti se znalostmi dalšího vývoje. Tedy přidává k těm událostem něco, co v té době neexistovalo – protože to přinesla teprve budoucnost. Seřazení příčin a následků pohledem do minulosti historie v zásadě umí. Avšak v žádném okamžiku přítomnosti neumíme nahlédnout do dalšího vývoje. Jen s obtížemi se můžeme dohadovat, jaký důsledek přinese ta či ona právě probíhající událost. Pan Šafr však zachází s historií právě tímto ahistorickým způsobem. To, co vydává za názory na historické události, je naprosto nepřijatelné zjednodušování, překrucované do podoby, která se dnes jeví jako ideologicky výhodná. O profesionalitě – jak z pohledu historického, tak z hlediska literárního – si pan Šafr může nechat jen zdát... A všimněte si, prosím, jak mohutně je v celém jeho názorovém spektru obsaženo ono pohrdání oním „plebejským národem, prolezlým infekčním bolševismem“. A jen on je šlechtic (o jednom dalším bych taky věděla) se 100% imunitou. Svým způsobem je pan Šafr v záviděníhodné pozici: jeho bohorovností a naprostým přesvědčením o své vlastní pravdě bych taky chtěla oplývat – kam se na to chodí? S takovýmto postojem je život pak o tolik jednodušší! Bohužel – není však o nic pravdivější...

Rýsuje se pravděpodobná varianta vlády: kabinet ANO, ČSSD s podporou komunistů. I s ohledem na to, že si připomínáme kulaté výročí „Vítězného února“, co říci k tomu, že se u nás počítá s tím, že by se nějakým způsobem na vládě podíleli i komunisté? Prezident Miloš Zeman také pojedede na jejich sjezd. O čem to svědčí?

Svědčí to o tom, že ostatní politické strany nebyly schopny vymyslet, předložit a provést autentický volební program – jednoduše řečeno – alternativu ke komunistickému programu. Což tedy není smutné, to je přímo tragické... Z tzv. pravicových stran zbylo hejno pobíhajících strejců, kvokajících, že komunisty nééé, komunisty néééé. V advokacii platí takové jedno přísloví, totiž, že „nejlepším spojencem je blbost protistrany“. V politice, jak vidno to platí rovněž... Sobotkovskému křídlu sociální demokracie (nezapomínejme, že to je Sobotka a jeho melody boys, kdo má v poslaneckém klubu většinu, takže když mluvíme o vládě ANO se sociální demokracií, buďme, prosím, přesní a hovořme o vládě ANO s křídlem sociální demokracie Bohuslava Sobotky) a komunistům, ovšem především hnutí ANO zajistily volební vítězství neschopnost TOP 09, Starostů a nezapomenutelné ODS... Takže jestli někdo „nepobral“ poučení z komunistického vývoje naší země, tak to byly právě tyto politické strany. Říkám to velmi nerada, ale právě komunisté a sociální demokraté zůstali názorově a ideologicky konzistentní. Jenom si prostě počkali a pro

antikomunistické voliče se poněkud přetřansformovali do ANO. Tolik promrhaného potenciálu jako v tzv. „pravicových“ stranách se hned tak nevidí – a je to k pláči.

„Pokud Česko podlehne blouznivcům prosazujícím Czexit, bude to ekonomická a civilizační katastrofa,“ říká komentátor Petr Honzejek a vůbec není sám, kdo vidí jen katastrofické scénáře, pokud by k vystoupení České republiky z EU došlo. Prezident Hospodářské komory Vladimír Dlouhý předpokládá po Czexitu krach firem, propouštění, a to možná i na desetiletí. Už samotný začátek debaty na toto téma podle viceprezidenta Svazu průmyslu a dopravy Radka Špicara vyděsil japonské investory, kterým musel údajně vysvětlovat aktuální politickou situaci. Co s tím? Nebylo by lepší vůbec tuto debatu raději zastavit? Ale jde to vůbec?

Zastavit debatu. Tohle sousloví už nikdy, ale, prosím, nikdy neužívejte. S debatou se dá dělat pouze jedna věc: vést ji. To, na co otázka Parlamentních listů poukazuje, není ovšem debata. To jsou výkřiky do tmy. Seriózní debatu na dané téma zcela postrádám. Jinak... jen tak mimochodem... opravdu jsem si nevšimla, že by v době, kdy jsme členem Evropské unie, ke krachu firem nedocházelo. Dochází, není jich málo a není to jen nějakou nedbalostí majitelů či vedení těchto firem. Je to dáno tím, že regulace ze strany Evropské unie už dochází k bodu, kterému se říká „mezní produkt“. Tedy, že náklady na udržení celého systému začínají převažovat nad přínosy tohoto systému samotného. Je tedy otázka, jak dál. Za sebe se domnívám, že z Evropské unie se vystoupit nedá. Což však neznamená, že v ní budeme navždy. Domnívám se, že Evropská unie se zhroutí svou vlastní implozí. To jsem zvědavá, co pak na to řeknou japonští investoři...

Mimochodem – zrovna oni se svou letitou problematickou deflací a zhrouceným nemovitostním trhem v devadesátkách, kdy cena všech pozemků v Japonsku se souhrnně vyšplhala na čtyřnásobek (!!!) všech cen všech pozemků v USA a následně se propadla o 80 %, mají tak co mluvit. Ať nechaj na hlavě a snaží se popasovat se svou vlastní nekonečnou ekonomickou recesí.

Novinářka Petra Procházková nechce, aby o ní „rozhodovali nevzdělanci a tupci, ignoranti s fašistickými sklony a manipulovatelné mozkové trosky“. Na sociální síti Facebook se takto rozepsala o referendu. Doufá, že nepřipustíme, aby o složitých a odborných věcech rozhodovali lidé, které to vlastně ani nezajímá a dokáží jen opakovat tupá laciná hesla o tom, jak nám EU zakazuje to či ono. Přidala i výzvu: „Piráti! Vzpamatujte se! Tohle není transparentní svoboda, co předvádíte, ale totální hazard a nezodpovědnost.“ Co říci k názoru, že v referendu by rozhodovali „tupci, ignoranti...“ atd.? SPD spolu s ANO a KSČM pokročilo při jednání o zákonu o obecném referendu. Jste vy pro referendum o setrvání v EU?

Otázka Parlamentních listů je uvozena názory Petry Procházkové. Právě její postoj je živým důkazem onoho pocitu nadřazenosti znalých intelektuálů (a tím paní Procházková bezesporu je), jejich odtrženosti od vlastního národa, a především úplným nepochopením toho, co demokracie je a k čemu má demokratické rozhodování sloužit. Napíšu to znovu: demokratická forma vlády, tedy vláda většiny, má sloužit k ochotě této většiny nést za sebe zodpovědnost. Moc a zodpovědnost jsou spolu nejenom neoddělitelně spjaty, ale vzájemně se podmiňují. Kde není moc, tam není zodpovědnost. Velmi dobře to je zdokumentováno na Romech. Ti nemají vůbec žádnou moc ovlivnit svůj život národa, velmi často mají minimální možnost ovlivnit i svůj osobní život. Výsledek? Totálně se vzdali jakékoliv zodpovědnosti za sebe samé. Zaparkovali na úřadech práce k výplatě sociálních dávek a gádžové – starejte se. To, že jsme je tam zaparkovali MY, těm „znalým

intelektuálům“, jako je paní Procházková, zcela uniklo. A dnes by nás vlastně chtěla vidět v téže pozici, jako jsou ti Romové zbavení všeho kromě závislosti na státu.

Pokusím se uvést ještě jeden příklad, snad pochopitelnější, jak by to s tím rozhodováním v referendu mělo být. Každý z nás je denně účastníkem jednočlenného referenda. Každý z nás se denně stokrát rozhoduje – a mnohdy nesprávně, špatně. Ať už z neznalosti, z nedostatku informací, z nedostatku intelektu, nebo z lenosti. Máme být tedy my všichni zbaveni možnosti se rozhodovat v našich soukromých věcech proto, že se rozhodujeme také špatně? Má být i paní Procházková zbavena možnosti rozhodovat o sobě samé? Anebo ona, paní Dokonalá a Božská, nikdy žádné špatné rozhodnutí neudělala?? Fííí ha! Jestli ne – na Hrad s ní! I když představa, že by prezidentem byla osoba nechybující, mne děsí snad víc než kterýkoliv z reálných prezidentů i kandidátů, včetně Gottwalda, Husáka, tetovaného Vladimíra Franze (Kampak se nám z veřejného prostoru vytratil pan kandidát?) či kohokoliv dalšího...

Takže závěrem ještě jinak. Je nepochybné, že řadu lidí politika, respektive věci veřejné nezajímají. Což je zásadní chyba. Tuto chybu ale opravdu nelze odstranit tím, že jim účast na rozhodování o věcech veřejných zakážeme! To je přece úplně absurdní!!! Můj lék na nezájem lidí je přesně opačný: VÍCE referend, o VÍCE věcech. Na VÍCE úrovních. A především: VÍCE, naprosto NEJVÍCE debat o veřejných věcech ve veřejném prostoru! Čímž se dostávám kruhem k jedné z předchozích otázek... že by veřejnoprávní média???

Na závěr už jen doporučená četba:

Nedávno se mi dostala do rukou knížka prominentního britského historika, Paula Johnsona, s názvem „Intelektuálové“ (nakl. LEDA s. r. o., Vožice, 2012, ve spolupráci s nakl. Rozmluvy, Praha). Je to kromobyčejně zajímavé čtení. Ze zadní strany knížky vyjímám: „Paul Johnson ve své nejslavnější knize brilantně analyzuje nejhorší z lidských chorob – intelektualismus. Na životě a díle známých osobností ilustruje britský historik ono zvláštní přesvědčení (polo)vzdělců, že jsou povoláni rozumět všemu: morálce, politice, ekonomii, náboženství, filosofii, ba i smyslu dějin a řádu světa. Ze svých amatérských představ vytvoří světonázor, jako by si ani neuvědomovali, že lidské vědění je omezené a odbornost v jednom ohledu nutně nezaručuje autoritu v disciplíně odlišné. Co ale u hlasatelů nového a „lidštějšího“ světa překvapí nejvíc, jsou časté morální debakly a místy až monstrózní podlost, jíž se vyznačuje jejich soukromý život. V dalekosáhlých plánech na zlepšení podmínek lidstva jako celku totiž dočista zapomněli na konkrétní lidi – především na své nejbližší.“

Nu a to by bylo pro dnešek tak vše... Je toho osm stran textu, takže předpokládám, že mi zase řada lidí bude spílat, že to je dlouhý... Ano, je to dlouhý. Debata nad tím, jak vést společnost, jak má společnost fungovat, jak se mají na jejím řízení a životě v něm podílet její členové, to je totiž nejenom dlouhá debata – to je NEKONEČNĚ DLOUHÁ debata! Což je správné... Těším se na své čtenáře zase někdy v dalším pokračování tohoto nekonečného příběhu.

Srdečně zdravím,

Klára

(spílat mi můžete nejen v diskusi na PL, leč též na adrese klara.samkova@lawyers.cz)